

KREVNÍ POUTA: KNIHA ČTVRTÁ
SPOJENÍ KRVE

TANYA
HUFFOVÁ

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU

BLOOD TIES

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Tanya Huff

BLOOD PACT

Copyright © 1993 by Tanya Huff

Translation © 2010 by Pavel Musiol

Cover © 2010 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-39-2 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-077-4 (PDF)

ISBN 978-80-7456-078-1 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-079-8 (ePub)

ISBN 978-80-7456-080-4 (Mobi)

Tanya Huffová

Spojení krve

Krevní pouta
kniha čtvrtá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Tanya Huffová
v nakladatelství Brokilon

Cena krve
Stopy krve
Linie krve
Spojení krve
Dluh krve *

Krevní banka (povídky) *

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Jedna

„Paní Simmonsová? Tady je Vicki Nelsonová, soukromá vyšetřovatelka z Toronta.“ Odmlčela se a uvažovala, jak jí tu informaci nejlépe sdělit. *Ale co...* „Našli jsme vašeho manžela.“

„Je... je naživu?“

„Ano, madam, je. Pracuje jako odhadce škod pro jednu pojišťovnu pod jménem Tom O’Conner.“

„Don vždycky pracuje v pojišťovnictví.“

„Ano, madam, tak jsme ho taky našli. Právě jsem vám kurýrem poslala balíček, obsahující vše, co jsme zjistili, včetně mnoha současných fotografií – měla byste ho dostat zítra před polednem. Jakmile mi zavoláte a potvrdíte jeho totožnost, předám ty informace policii, aby ho mohli zatknout.“

„Policajti si už jednou mysleli, že ho našli – ve Vancouveru – ale když ho přijeli sebrat, byl už pryč.“

„No, tentokrát zůstane, kde je.“ Vicki se opřela v křesle, vsunula prsty volné ruky pod okraj brýlí a promnula si oči. Během osmi let u Torontské metropolitní policie a skoro dvou let práce na volné noze už viděla hezkou řádku opravdových grázlů, ale Simmons/O’Conner se mohl směle řadit mezi ty nejhorší. Každý, kdo finguje vlastní smrt, aby se zbavil manželky a pěti dětí, si zaslouží přesně to, čeho se zanedlouho dostane jemu. „Dnes večer si s ním zajde promluvit můj partner. Myslím, že se váš manžel rozhodne zůstat tam, kde se zdržuje.“

V baru bylo hlučno a zakouřeno, stoly byly příliš malé na to, aby se daly použít, a židle zase příliš stylové, než aby byly pohodlné. Pivo měli předražené, do pití dávali příliš mnoho ledu a jídelní lístek obsahoval prapodivnou směsici rádoby exotické kuchyně plus obvyklou dávku tuků a uhlohydrátů. Veškerý personál se skládal z mladých, atraktivních a navzájem zaměnitelných lidí. Klientelu tvořili lidé trochu starší, poněkud méně atraktivní, třebaže se to se zoufalým úsilím snažili zakrýt, a právě tak anonymní. V současné době šlo o nejvyhlášenější podnik pro pozéry ve městě a v pátek večer si v něm podávali dveře všichni kariéristi v Torontu. Henry Fitzroy se zastavil hned na prahu, přimhouřil oči a přelétl ten dav pohledem. Pach tolika natěsnaných těl, tlukot tolika srdcí bijících v rytmu hudby vyřvávající z pultu zavěšených reproduktorů a vědomí tolika životů v tak těsném prostoru probouzelo jeho Hlad, až hrozilo, že jej pustí ze řetězu. Byla to spíše vybíravost než síla vůle, co ho drželo na uzdě. Za více než čtyři a půl století Henry ještě neviděl, aby se tolik lidí tak usilovně a tak marně snažilo dobře se bavit.

Šlo o místo, kde by za normálních okolností nechtěl ani umřít, ale dnes večer byl na lovu a právě zde se ukrývala jeho kořist. Když se odlepil od dveří, začal se před ním dav rozestupovat a za patami se mu ozývalo šeptavé dohadování.

„Kdo si myslí, že je...“

„... říkám ti, že tohle je teda někdo...“

Henry Fitzroy, nemanželský syn Jindřicha VIII., svého času vévoda z Richmondu a Somersetu, předsedající lord Rady severu, si s vnitřním povzdechem řekl, že některé věci se nikdy nezmění.

Posadil se u baru – mladík, který na té židli až dosud seděl, ji náhle uvolnil, když se Henry přiblížil – a mávnutím ruky odehnal barmana. Atraktivní mladá žena po jeho pravé straně povytáhla jedno ebenové obočí v očividně vyzývavém gestu. Přestože jeho zrak sjel k pulzu, který tepal na jejím slonovinově bílém hrdle, a takřka podvědomě sledoval žílu, dokud nezmizela pod hebkou tkaninou z fialového hedvábí, těsně přiléhající k jejím ramenům a nadrům, s lítostí tiše odmítl. Zaregistrovala jak jeho pohled, tak jeho odmítnutí, a začala se rozhlížet po snadnější kořisti. Henry skryl

úsměv. Nebyl jediným lovcem, který sem dnes večer zavítal. Po jeho levé straně mu většinu výhledu zabírala široká záda v šedém saku. Vlasy, které nad ním vyčnívaly, byly umně upravené tak, aby zakrývaly prořídlá místa, a sako bylo stříženo způsobem, jenž maskoval oblasti, které začínaly být po čtyřicátých narozeninách poněkud objemnější. Henry se natáhl a lehce na jedno z těch ramen oděných ve vlněném saku poklepal. Jeho nositel se otočil, nespátřil nikoho, koho by znal, a začal se mračit. Pak se zřítíl do hlubin oříškově hnědých očí, mnohem temnějších, než by oříškově hnědé oči měly být, mnohem hlubších, než by měly být oči smrtelníka. „Musíme si promluvit, pane O’Connere.“

I mnohem silnější muž by měl co dělat, aby dokázal uhnout pohledem.

„Vlastně si myslím, že byste radši měl jít se mnou.“ Na čele druhého muže se zaleskla slabá vrstva potu.

„Tohle je poněkud příliš veřejné místo na to, co s vámi mám v úmyslu...“ Mezi rty se mu na okamžik zaleskly lehce protáhlé špičáky, „... prodiskutovat.“

~ ~ ~

„A?“

Henry stál u okna s jednou rukou položenou na skle. Třebaže se zdálo, že se dívá dolů na světla města, ve skutečnosti sledoval odraz ženy usazené na pohovce za jeho zády. „A co?“

„Henry, přestaň se chovat jako nemrtvá osina v zadku. Přesvědčil jsi pana O’Connera/Simmonse, aby se ani nehnul, dokud si pro něj nepřijede policie?“

Rád se na ni díval, s láskou sledoval změnu emocí v její tváři, s láskou sledoval, jak se pohybuje, s láskou vnímal její reakce. Miloval ji. Ale jelikož se o tomhle tématu mezi nimi nemluvalo, jediné, co řekl, bylo: „Ano.“

„Dobře. Doufám, že jsi ho vyděsil tak, až se z toho posral, když už jsi byl v tom.“

„Vicki.“ Otočil se, založil si ruce na prsou a zamračil se ve výrazu, který jen částečně vyjadřoval žertovnou nelibost. „Nejsem

tvoje osobní strašidlo, které můžeš vytáhnout ze skříně pokaždé, když usoudíš, že někdo potřebuje pocítit boží...“

Vicki vyprskla. „Máš o sobě docela vysoké mínění, vid’?“

„... hněv,“ pokračoval, ignoruje její přerušení.

„Copak jsem se k tobě někdy chovala, jako bys byl moje ,osobní strašidlo’?“ Zvedla ruku, aby zarazila jeho okamžitou odpověď.

„Bud’ upřímný. Máš jisté schopnosti, stejně jako mám jisté schopnosti já, a když to považuji za nezbytné, využiji je. Kromě toho,“ postrčila si brýle zpět na kořen nosu, „jsi říkal, že by ses chtěl více zapojit do mé práce. Pomoci mi s více případy, když jsi odevzdal *Vrchol nachové vášně* a další romantické veledílo nehodláš rozepsat dřív než příští měsíc.“

„*Nekonečné dílo lásky*.“ Henry neviděl důvod, proč by se měl stydět za to, že píše historickou červenou knihovnu. Platili ho slušně a byl v tom dobrý. Nicméně pochyboval, že Vicki někdy něco takového četla. Nebyla typ ženy, která by si vychutnávala únik do fantazie, nebo po něm dokonce toužila. „Dnes večer – nešlo o práci, do které bych se chtěl, podle svého vyjádření, více zapojit.“

„Henry, už je to skoro rok,“ pronesla pobaveně. „Ted’ už bys měl vědět, že většinu práce soukromého detektiva tvoří každodenní nudné a únavné pátrání. Napínavé a vzrušující situace, kdy jde o holý život, jsou poměrně vzácné.“

Henry povytáhl rudozlaté obočí.

Vicki se zatvářila trochu provinile. „Podívej, já nemůžu za to, že se mě lidi pořád pokoušejí zabít. A tebe taky. A stejně, dobře víš, že šlo o výjimky, které potvrzují pravidlo.“ Narovнала se a složila si pod zadek jednu nohu obutou v tenisce. „Dnes večer jsem potřebovala přesvědčit jednoho mizeru – který si zasloužil pořádně vyděsit po tom všem, co udělal své ženě a dětem – aby se ani nehnul, dokud si pro něj nepřijede policie. Dnes večer jsem tě potřebovala, Henry Fitzroyi, upíre. Nikdo jiný by to nedokázal.“

Když se nad tím zamyslel, byl ochoten uznat, že nikdo jiný by tu práci neodvedl tak dobře, ačkoli by se v podstatě stejného efektu dalo dosáhnout i použitím dvou svalnatých smrtelníků a patnácti metrů provazu. „Ty jsi ho vážně nesnášela, že?“

„To je fakt.“ Zacukaly jí rty. „Utéct před zodpovědností je jedna věc, ale udělat to tak, aby si všichni mysleli, že je mrtvý, to už vyžaduje opravdu zvláštní typ hajzla. Truchlili kvůli němu, Henry. Oplakávali ho. A ten grázl si někde budoval nový život, volný jako pták, zatímco oni nosili každou sobotu květiny na prázdný hrob. Kdyby se neobjevil v pozadí té reportáže v národních zprávách, oplakávali by ho ještě teď. Má u nich dluh. A podle mého soudu pěkně velký.“

„Když to bereš takhle, tak ti s radostí oznamuji, že jsem ho vskutku vyděsil tak, až se z toho posral, jak jsi to elegantně vyjádřila.“

„To je dobře.“ Přestala zatínat prsty do polštáře. „Nakrmil ses... ehm... z něj?“

„I kdyby ano, záleží na tom?“ Přiznala by to, kdyby jí na tom záleželo? „Krev je krev, Vicki. A jeho strach byl dost silný na to, aby ve mně probudil Hlad.“

„Já vím. A vím, že se krmíš i z jiných. Já jen, že...“

„Ne, nenakrmil jsem se z něj.“ Její neznatelný úsměv bylo to jediné, co si mohl přát, a tak přešel místnost, aby ho lépe viděl.

„Takže to máš nejspíš hlad.“

„Ano.“ Vzal ji za ruku a lehce jí palcem pohladil kůži na zápěstí. Při jeho doteku se jí zrychlil pulz.

Pokusila se vstát, ale strčil do ní, sklonil hlavu a přešel jazykem po bledě modré lince žíly. „Henry, jestli se rychle nezvedneme, už nebudu moct...“ Její hlas vyzněl do ztracena, zatímco její mozek zahltily jiné záležitosti. S mohutným úsilím uvolnila stažené hrdlo a vypravila ze sebe pár slov. „Skončíme tady na... pohovce.“

Zvedl ústa právě na tak dlouho, aby mohl zamumlat: „No a?“ a to byla na nějaký čas poslední srozumitelná slova, která ze sebe někdo z nich dostal.

~ ~ ~

„Čtyři hodiny ráno,“ zabručela Vicki, zatímco hledala klíče od svého bytu. „Ještě dvě a budu vzhůru čtyřiaadvacet hodin v kuse. Znovu. Proč si to pořád dělám?“ Zaškubalo jí v zápěstí jakoby v odpověď a povzdechla si. „Zapomeň na to. Hloupá otázka.“

Když se dveře neočekávaně rozevřely dokořán, ztuhly jí svaly na krku. Bezpečnostní řetěz byl odemčený a volně se houpal sem a tam, vydávaje tichý škrábavý zvuk tření kovu o dřevo. Se zatajeným dechem odfiltrovala okolní zvuky bytu – motor ledničky, kapající kohoutek, vzdálené hučení rozvodné stanice na protější straně ulice – a všimla si lehkého mechanického předení. Znělo to jako...

Už to skoro měla, když veškerou naději na identifikaci zaplašil náhlý zvuk. Příšerné drčení, mletí a tříštění pokračovalo ještě asi deset vteřin a pak umlklo.

Rozemelu mu kosti na mouku... bylo asi nejbližší tomu, co se podle toho zvuku mohlo nejspíš díť. *Vzato kolem a kolem nemůžu vyloučit možnost, že jde o doslovný překlad.* Po všech těch démonech, vlkodlacích a mumiích, nemluvě o všudypřítomném upírovi, který se jí vetřel do života, se nedala předem vyloučit ani přítomnost lidožravého obra v její kuchyni, jakkoli nepravděpodobná by se mohla zdát. Nechala sklouznout z ramene velkou koženou kabelku a těsně nad zemí ji zachytila. Když si její ucho ovinula dvakrát kolem zápěstí, stala se z ní zbraň, která by nahnala hrůzu i obrovi. *Ještě že jsem tam tu cihlu nenechala ležet...* Kdyby se měla zachovat rozumně, zavřela by dveře, seběhla k telefonní budce na rohu a zavolala policii.

Na tohle jsem už příliš unavená. Odvaha čtyř hodin ráno.

Doufám, že to bude stát za to.

Zvedajíc při každém kroku nohy centimetr nad podlahu a došlapujíc s přehnanou opatrností, prošla krátkou předsíní až na roh obývacího pokoje, všechny smysly napjaté. Během posledních pár měsíců začala věřit, že ačkoliv ji retinitis pigmentosa okradla i o poslední zbytky nočního vidění, vynahradily jí to sluch a čich. Teď se mělo ukázat, jestli je to pravda. Věděla sice, že pouliční lampa hned za oknem poskytuje i navzdory žaluziím jisté množství světla a že v bytě nikdy nepanuje naprostá tma, ale pokud šlo o její zrak, mohla by stejně dobře mít tlustou pásku přes oči.

I když úplně neprůhledná ta páska přece jen nebyla. Ani ona nemohla nezaregistrovat světlou skvrnu, která představovala tiše blikající televizor u zdi. Zastavila se s připravenou zbraní, naklonila

hlavu na stranu a zachytila pach dobře známé vody po holení smíšený se... sýrem?

To náhlé uvolnění napětí ji málem porazilo.

„Co tady k čertu v tuhle hodinu děláš, Celluci?“

„A co bys řekla?“ odpověděl jí známý hlas žertovným tónem. „Dívám se na neuvěřitelně stupidní film, mám vypnutý zvuk a cpu se hodně oschlými brambůrky. Jak dlouho už ti tady vůbec leží?“

Vicki dotápala ke zdi a pak šátrala prsty podél ní tak dlouho, dokud nenarazila na vypínač lustru. Zamrkala, aby vyhnala slzy z citlivých očí oslněných náhlým světlem, a jemně spustila kabelku na podlahu. Pan Chin, bydlící v bytě v prvním patře, by vůbec neměl radost, kdyby mu náhle do stropu narazilo deset kilo tříděných drobností a vzbudilo ho uprostřed noci.

Z pohovky na ni zamžoural detektiv-seržant Michael Celluci a odložil stranou napůl sněžený balíček brambůrek. „Drsná noc?“ zabručel.

Se zívnutím se vysoukala z bundy a přehodila ji přes opěradlo křesla. „Ani ne, proč?“

„Ty vaky, co máš pod očima? Vypadají jako pár kufrů.“ Spustil nohy na podlahu a protáhl se. „Dvaatřicet už není taková sranda jako jedenatřicet. Potřebuješ víc spát.“

„Což jsem rozhodně měla v úmyslu udělat,“ prošla místností a prudkým bodnutím prstu vypnula televizi, „než jsem přišla domů a našla ve svém obýváku tebe. A neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Na jakou otázku?“ Mile se na ni usmál, ale po osmi letech, které u sboru strávila po jeho boku, z toho poslední čtyři jako jeho intimní partnerka – *to je tedy úhledná nálepka pro složitou situaci* – už byla vůči obvyklým účinkům klasické mužské krásy víceméně imunní.

„Na tyhle šarády už dneska nemám sílu, Celluci. K věci.“

„Tak dobře. Přišel jsem, abych se tě zeptal, co si pamatuješ o Howardu Ballandovi.“

Pokrčila rameny. „Drobný podvodník, pořád čeká na svou velkou příležitost, ale nejspíš by si jí nevšiml, ani kdyby ho kousla do zadku. Myslela jsem, že zmizel z města.“

Celluci rozhodil rukama. „Je zpátky, pokud se to tak dá říct. Dnes večer našla jeho tělo tlupa děcek za knihkupectvím na ulici Queen Street West.“

„A ty jsi za mnou přišel, aby ses zeptal, jestli si náhodou nepamatuju něco, co by ti pomohlo čapnout jeho vraha?“

„Teď jsi na to kápla.“

„Miku, já dělala v oddělení podvodů necelé tři měsíce, než jsem přešla do oddělení vražd, a to už je nějaký ten pátek.“

„Takže si nic nepamatuješ?“

„To jsem neřekla...“

„Aha.“ Ta jediná slabika v sobě měla až neuvěřitelný náklad sarkasmu. „Jsi navená a radši by sis šla zadovádet s tím svým nemrtvým přítelíčkem, než abys mi pomohla dostat grázla, co podříznul krk neškodnému starému podfukáři. Chápu.“

Vicki zamrkala. „O čem to tu kurva mluvíš?“

„Ty víš moc dobře, o čem mluvím. Hrála sis s tím svým zasraným Henrym Fitzroyem na Vlada Naražeče!“

Svraštila obočí do příkrého věčka a ten výraz ji přinutil, aby si narazila brýle zpátky na kořen nosu. „Tomu bych nevěřila. Ty žárliš!“

Stáli u sebe hrudník na hrudník a byli by se dotýkali i nosy, nebýt výškového rozdílu.

I když Vicki byla se stopětasedmdesáti centimetry poměrně vysoká, Celluci byl se svými sto devadesáti vyšší.

„PRÝ ŽÁRLÍM!“

Za ta léta se Vicki naučila dost z itaštiny na to, aby pochytila obecný význam toho, co následovalo. Sotva se jejich hádka začínala správně rozehřívát, vklouzl do jedné pauzy mezi ječením klidný hlas.

„Promiňte?“

S výrazy, komicky ztuhými uprostřed vrčení, se oba otočili. Stáli tváří v tvář vysušené postavičce pana China. Jednou křehkou rukou si přidržoval vínově červený župan, druhou měl zvednutou, jako by se snažil získat jejich pozornost. Když viděl, že ji má, usmál se do nastalého ticha.

„Děkuji vám,“ řekl. „A teď, nepodíváme se, jak by se dala tato situace řešit?“ Když se zatvářili zmateně, povzdechl si. „Tak vám to

zkusím trochu zjednodušit. Je 4:22 ráno. Zmlkňte.“ Ještě chvíli počkal, přikývl, odešel z bytu a jemně za sebou zaklapl dveře.

Vicki cítila, jak jí rudnou uši. Úlekem sebou trhla, když od Celluciho zaznělo něco mezi kýchnutím a menším výbuchem. „Čemu se směješ?“

Zavrtěl hlavou a zamával rukama, hledaje vhodná slova.

„Zapomeň na to.“ Natáhla ruku a shrnula mu z tváře loknu tmavě hnědých vlasů, sama křivíc obličej v kajícím úsměvu. „Myslím, že to bylo docela legrační. I když zbytek dne strávím s lehkým pocitem čehosi nedokončeného.“

Celluci přikývl a velká lokna mu padla zpět do očí. „Jako když si nepamatuješ, jestli jsi ten poslední kousek koblihy opravdu snědla.“

„Nebo vypila poslední hlt kávy.“

Usmáli se na sebe a Vicki se zhroutila do černého koženého křesla, tvořícího dominantu jejího maličkého obýváku. „Tak jo, co potřebuješ vědět o zesnulém panu Ballandovi?“

~ ~ ~

Vicki se odtáhla od teplého útesu Celluciho zad a přemítala, proč nemůže usnout. Možná mu měla říct, ať jde domů, ale zdálo se trochu zbytečné nutit ho, aby jel celou cestu až do svého domu na Downsvie, když měl být zpátky v centru na velitelství za necelých šest hodin. Možná ani to ne. Kdo ví. Aby viděla na hodiny, musela by se posadit, rozsvítit a najít brýle, ale už muselo skoro svítat.

Svítat.

V centru města, pouhých osmnáct bloků od jejího bytu v čínské čtvrti, ležel ve svém zatemněném pokoji Henry Fitzroy, čekal, až vycházející slunce zhasí jeho život, a doufal, že s jeho západem znovu ožije.

Vicki jednou strávila den po Henryho boku, uvězněná hrozbou slunečního světla číhající za zavřenými dveřmi ložnice.

Nepřítomnost jeho života byla tak naprostá, že to bylo, jako by strávila den s mrtvolou. Nebo ještě horší. Protože on nezemřel. Nebyla to zkušenost, kterou by si chtěla zopakovat.

Onoho večera odněj utekla, jakmile jí tma poskytla bezpečný průchod. Do dnešního dne si nebyla jistá, jestli utekla před jeho

přirozeností, nebo před důvěrou, která mu umožnila zůstat s ní i v tak bezmocném stavu.

Dlouho pryč nezůstala.

Navzdory tomu, že chodila spát pozdě, a občas taky vůbec, stal se Henry Fitzroy neodmyslitelnou součástí jejího života. I když jeho fyzická přitažlivost jí stále dělala na žaludku uzly a zadržávala dech v hrdle i po roce, co jí byla vystavena, dělalo jí největší starost to, jak pronikl do všech oblastí jejího života.

Henry Fitzroy, upír, nemanželský syn Jindřicha VIII., pro ni stále byl záhadou. I kdyby se o to snažila celý život, nikdy se jí nemohlo podařit zjistit o něm vše. A ona, Bůh ji ochraňuj, nedokázala záhadám odolat.

A teď Celluci – obrátila se na bok a přivinula se ke křivce jeho těla – Celluci byl jin k jejímu jangu. Zamračila se. Nebo možná naopak. Byl sdíleným vtípem, sdílenými zájmy, sdílenou minulostí. Zapadal do jejího života jako kousek skládačky, spojoval se s ostatními kousky a doplňoval celý obraz. Když tak nad tím přemýšlela, *tohle* jí nahánělo strach naprosto stejně.

Byla úplně i bez něj.

Nebo ne?

Bože, ach bože, můj bože. Kdy se začal můj život podobat hudbě ve stylu country & western?

Celluci, napůl probuzený hlasitostí jejího povzdechu, sebou zavrtěl a zamumlal: „Málem bych zapomněl. Volala tvoje matka.“

~ ~ ~

Brzké ranní slunce se už skoro vyšplhalo za spodní okraj rámu Vickiina okna, když se posadila za kuchyňský stůl a natáhla se po telefonu. Pokud matce zavolá zpátky během doby, kdy se Celluci bude oblékat, bude mít snadnější pozici při odpovídání na otázky, o kterých věděla, že na ně bude muset odpovědět. Na otázky, které nepochybně začnou: *Proč byl Michael Celluci ve tvém bytě, když jsi tam nebyla ty?* a od té chvíle budou stále gradovat až k otázce nejoblíbenější a věčné: *Kdy mě přijedeš navštívit?*

Povzdechla si, posílila se douškem kávy a sevřela prsty kolem sluchátka.

Než ho stačila zvednout z vidlice, telefon zazvonil. Podařilo se jí, byť jen tak tak, zabránit tomu, aby jí káva vyprskla nosem, ale bylo zapotřebí ještě půl tuctu dalších zazvonění, než přestala vykašlávat. „Detektivní kancelář Nelsonová.“

„Paní Nelsonová? Tady Simmonsová. Už jsem si začínala myslet, že tam nejste.“

„Omlouvám se.“ Sebrala ze dveří ledničky utěrku a utřela nepořádek. „Co pro vás mohu udělat?“

„Došly ty fotky. Mého manžela.“ Vicki zkontrolovala hodinky. Když bylo v Torontu skoro poledne, znamenalo to, že ve Winnipegu bude jedenáct. *Sakra. Reklama nelhala, objevila jsem kurýra, který dokáže rozpoznat, kolik je hodin.*

„Je to můj manžel, paní Nelsonová. Je to on.“ Podle hlasu měla slzy na krajíčku.

„Tak tu informaci dnes odpoledne předám policii. Seberou ho a potom se s vámi spojí.“

„Ale vždyť je víkend.“ Její námitka zněla spíš jako vzlyk než zakvívání.

„Policie pracuje i o víkendu, paní Simmonsová. Nebojte se.“ Vicki zesílila intenzitu útěšnosti ve svém hlase. „A i kdyby ho náhodou nemohli předvést dříve než v pondělí, mohu se vám osobně zaručit, že nikam neuteče.“

„Jste si jistá?“

„Jsem si jistá.“

„Musím se ho zeptat proč, paní Nelsonová; proč nám udělal něco tak strašného?“

Bolest, která zazněla v hlase ženy, způsobila, že Vicki sevřela sluchátko tak silně, až jí zbělaly klouby na ruce. Sotva se jí během posledních okamžiků hovoru podařilo zakrýt hněv soucitem.

„Ten zatracený, zasraný HAJZL!“

Její notes narazil do zdi bytu takovou silou, až mu praskla vazba a volné listy se rozletěly po místnosti jako hejno poplašených ptáků.

„Někdo, koho znám?“ otázal se Celluci. Jelikož právě stál necelý metr od místa dopadu, usoudil, že by měl být rád, že nemrštila hrnek od kávy.

„Ne.“ Vyskočila ze židle tak prudce, až se převrátila a ještě se dvakrát odrazila od podlahy.

„Má to něco společného s tou zmizelou osobou, kterou jsi našla?“ Nebylo to zase tak těžké uhádnout, znal případ do nejmenších detailů a během telefonátu zaslechl jméno paní Simonsové. Také znal Vicki, a byť byla její osobnost všechno, jen ne nekomplikovaná, její reakce se zpravidla vyznačovaly přímostí a adresností.

„Zatracený mizera!“ Brýle jí sklouzly až na okraj nosu a ona si je vztekle narazila zpátky. „Je mu srdečně jedno, čím si jeho rodina kvůli němu prošla. Měl bys ji slyšet, Miku. Zničil všechno, čemu věřila. Když si myslela, že je mrtvý, zbyly jí aspoň vzpomínky, ale ty teď pošlapal taky. Ublížil jí tak, že se ještě ani nezačala zlobit.“

„Takže se zlobíš za ni.“

„A proč ne?“

Pokrčil rameny. „Vlastně proč ne.“ Jelikož byl důvěrně obeznámen s Vickiiným temperamentem, měl pocit, že zahlédl něco víc než jen vztek nad tím, jak někdo ublížil ženě. Bůh mu byl svědkem, že ho během její práce u sboru vídal více než často, a nikdy – budiž, tedy aspoň zřídka – nereagovala s takovou intenzitou. „Tvá matka, rozzlobila se vůbec, když vás opustil otec?“

Vicki zůstala stát jako přimražená a hleděla na něj. „Co to s tím má, k čertu, co dělat?“

„Tvůj otec opustil matku. A tebe.“

„Můj otec měl aspoň tolik slušnosti, že neskrýval to, co udělal.“

„A tvá matka se musela postarat o vás obě. Nejspíš ani neměla čas se rozzlobit.“

Zúžily se jí panenky a přes celou místnost ho zpražila pohledem. „O čem to tu kurva mluvíš?“

Rozpoznal varovné signály, ale téhle příležitosti nemohl nevyužít. Všechno k ní šlo už hodně dlouho a to, že teď byla ve svém hněvu za paní Simonsovou tak emocionálně otevřená, představovalo šanci, jaká se mu už nemusela nikdy naskytnout. *Alco, jestli dojde k nejhoršímu, jsem ozbrojen.* „To, o čem tady mluvím – ať už se ti to líbí, nebo ne – jsi ty a já.“

„Plácáš nesmysly.“

„Mluvím tady o tom, že se tak zoufale bojíš závazku, až nejsi skoro schopna ani připustit, že jsme něco víc než kamarádi. Chápu, odkud se to vzalo. Chápu, že je to kvůli tomu, jak vás opustil otec, a kvůli tomu, co se pak stalo s tvou matkou. Rozumím, proč si myslíš, že musíš každíčkový vztah vymezit do přesně daných mantinelů...“

Vyprskla. „Nevyslal tě sbor na další seminář o empatii?“

Přítáhl uzdu vlastnímu temperamentu a ignoroval ji. „... ale to všechno se stalo už před více než dvaceti lety a už to musí skončit, Vicki.“

Povytáhla koutek. „Nebo co?“

„Nebo nic, k čertu. Nikomu tady nevyhrožuju.“

„Jde o Henryho, že? Žárlíš.“

Nemělo smysl nutit ji, aby se postavila čelem pravdě, pokud k tomu nebyl ochoten on sám. „To máš sakra pravdu, že na Henryho žárlím! O tak velký kus z tebe se nechci dělit s nikým. Zvláště ne s někým, kdo... kdo...“

Mike Celluci nenacházel slova, kterými by popsal své pocity ohledně Henryho Fitzroye, a i kdyby je měl, Vicki do toho nic nebylo. Odbyl myšlenku prudkým gestem. „Nemluvíme tady o Henrym, mluvíme o nás.“

„Na našem vztahu není nic špatného.“ Dívala se všude, jen ne na muže stojícího na protější straně místnosti. „Proč nemůže pokračovat stejně jako doted?“

„Protože to nikam nevede!“

Při každém slově sebou trhla.

„Vicki, už mě unavuje být jen tvůj kámoš. Musíš si uvědomit, že já...“

„Zmlkni!“ Sbalila ruce do pěstí.

„To teda ne,“ zavrtěl hlavou. „Tentokrát si to vyslechněš.“

„Tohle je *můj* byt. Nemusím si vyslechnout vůbec nic.“

„Ale ano, musíš.“ Přešel místnost a postavil se přímo před ní, balancuje na špičkách chodidel a s rukama v bezpečné vzdálenosti. Třebaže měl hroznou chuť ji popadnout a zatřepat s ní, nechtěl čelit zpětné vlně násilí, o níž věděl, že by následovala. Rychlá partička hry *Kdo je tady větší chlap?* by situaci nijak neprospěla. „Rozhodně

to ode mě neslyšíš naposledy, Vicki, tak si na to radši zvykni. Miluju tě. Chci s tebou sdílet budoucnost. Proč je pro tebe tak těžké to přijmout?“

„Proč mě nemůžeš jednoduše brát takovou, jaká jsem, a přijmout náš vztah takový, jaký je?“ procedila skrz zaťaté zuby.

Odhrnul si z čela loknu vlasů a neúspěšně se pokusil zklidnit dech. „Už pět zatracených let přijímám situaci takovou, jaká je. Je na čase, abys udělala pár vstřícných kroků taky ty.“

„Vypadni.“

„Cože?“

„Vypadni z mého bytu! HNED!“

Celý roztrfesený nutností držet temperament na uzdě se protáhl kolem ní a popadl kabát visící u dveří. Vrazil ruce do rukávů a otočil se. Kvůli svému hněvu nedokázal přečíst výraz v její tváři. „Ještě jedna věc, Vicki. Já sakra nejsem tvůj otec.“

Dveře za ním práskly takovou silou, až se otrásl celý dům.

O vteřinu později se znovu otevřely.

„A nezapomeň zavolat matce!“

Hrnek od kávy se roztrfštil o dřevo na tisíc kousků.

~ ~ ~

„A udělala jsi to?“

„Co jako?“ utrhla se Vicki. To, že Henrymu v hrubých rysech nastínila, jak se pohádali, ji dostalo do skoro stejně špatné nálady jako hádka samotná. Nebylo jí nic platné, že věděla, že měla držet pusu, ale když se Henry zeptal, co ji trápí, nemohla si pomoci a všechno na něj vychrlila.

„Zavolala jsi matce?“

„Ne, nezavolala.“ Otočila se čelem k oknu a hleděla do tmy. „Neměla jsem zrovna náladu na to, abych se s ní bavila. Místo toho jsem zašla na oddělení pohřešovaných osob a zmáčkla pana Simmonse/O’Connera.“

„Zlepšilo ti to náladu?“

„Ne. Ačkoli by mohlo, kdyby mě nechali použít opravdový lis.“

Žertovná poznámka vyslovená s naprostou a nepředstíranou upřímností. Přestože seděl na opačné straně místnosti, cítil Henry,

jak z ní vlny vzteku doslova pulzují. Teď si přál, aby se jí raději nezeptal, aby ignoroval její náladu a nebyl tak nucen vyslechnout si až příliš přesnou analýzu Vickiiny neschopnosti přijmout závazek plynoucí ze vztahu, provedenou detektivem-seržantem Michaellem Cellucim. Jenže teď, když už to slyšel, nemohl to nechat plavat. Vicki nepřestane myslet na to, co Celluci řekl – zjevně nemyslela na nic jiného už od okamžiku, kdy za sebou Celluci práskl dveřmi, a teď, když jí v tom vymáchal nos, dojde Vicki po čase k poznání, že měl pravdu. A v tom okamžiku si bude muset zvolit.

Nehodlal o ni přijít. Jestli to bude znamenat přijmout den stejně jako noc, dávala mu jeho láska obdobné právo na vznesení nároku, jako měl Celluci.

Právě jsi zvedl sázky, smrtelníku, řekl sokovi tiše. *Na to nezapomínej.*

Postavil se, prošel místností a postavil se vedle ní, vyžívaje se na okamžik v tepu jejího srdce, jejím teple, jejím životě.

„Měl pravdu,“ řekl nakonec.

„V čem?“ procedila skrz zaťaté zuby. Nemělo smysl ptát se, koho má na mysli.

„Nemůžeme – nikdo z nás – pokračovat stejným způsobem jako doteď.“

„Proč ne?“ Koncová slabika nesla potenciálně výbušný náboj.

„Protože já, stejně jako Mike Celluci, chci být nejdůležitější osobou ve tvém životě.“

Ušklíbla se. „A co to, co chci já?“

Viděl, jak se pod sametovým povrchem její pleti napínají svaly, jak jí tuhnou kolem očí a koutků úst, a proto další slova volil s velkou pečlivostí. „Myslím, že právě to se snažíme zjistit.“

„A co když se rozhodnu, že chci jeho?“

V jejím hlasu zazněl hořce výsměšný tón. Henry si nemohl pomoci, aby na to nezareagoval.

„Dokázala by ses vzdát mě?“

Síla jeho hlasu ji otočila čelem k němu. Slyšel, jak ztěžka polkla, když mu pohlédla do očí, slyšel, jak se jí zrychlil tep, viděl, jak se jí rozšířily zorničky, okusil ze vzduchu změnu jejího pachu. Pak ji propustil.

Vicki sebou trhla, rozzuřená na Henryho, rozzuřená sama na sebe. „Tohle už nikdy nedělej!“ zasípala a zoufale se snažila nabrat do plic dost vzduchu. „Nenechám nikoho, aby rozhodoval o mém životě. Ani tebe, ani jeho. Nikoho!“ Stěží ovládajíc pohyby se otočila na patě a prohnala se obývánkem. „*Odcházím.*“ Popadla kabát a kabelku, ležící na kraji pohovky. „A ty si můžeš hrát na zasraného Vládce temnot s někým jiným.“

Zůstal stát u okna. Věděl, že by ji mohl zavolat zpátky, takže neměl potřebu se o to pokoušet. „Kam půjdeš?“

„Jdu se projít do té nejhorší čtvrti, jakou najdu, a budu doufat, že potkám nějakého kreténa, který si bude chtít něco zkusit, a budu mu tak moc přelámat hnáty! *Neopovažuj* se mě sledovat!“

Dokonce i bezpečnostními dveřmi se dá prásknout, když se použije dost síly.

~ ~ ~

„Vicki? Tady máma. Copak ti Mike Celluci nevyřídil vzkaz? No to nic, zlatíčko, určitě má svých starostí dost. I když, jak nad tím tak uvažuji, *napadlo* mě, co asi dělá ve tvém bytě, když ty jsi pryč. Začíná to být mezi vámi vážné? Zavolej mi, až budeš moci. Něco ti musím říct.“

Vicki si povzdechla a poškrábala se na spánku, zatímco převíjela pásku záznamníku. Bylo deset minut po dvanácté a na důvěrný rozhovor s matkou se teď opravdu necítila. Po takovém dni nebylo divu. „Začíná to být mezi vámi vážné?“ Panebože.

Nejdřív Celluci.

Pak Henry.

Někdo tam nahoře se vážně rozhodl pořádně jí zamotat život.

„Kam se poděli všichni chlapi, kterým jde jenom o postel?“ zamumlala, zhasla světlo a tápala do ložnice.

Sklenice točeného, kterou do sebe obrátila v baru pro teplouše na Kostelní ulici – jediném místě ve městě, kde byla v bezpečí před testosteronem nadupanými šílenci – jí neklidně kručela v břiše. Nejvíc toužila po tom jít do postele. Sama.

Matce zavolá ráno.

~ ~ ~

Noc byla plná snů, přesněji řečeno jednoho snu – stále znovu a znovu se opakovaly tytéž obrazy. Do jejího bytu neustále chodili lidé a ona je nedokázala přimět, aby odešli. Nové schodiště do třetího patra procházelo její kuchyní a neustále po něm proudil nezadržitelný zástup realitních makléřů, kteří s sebou vodili potenciální nájemníky. Zadní stěna jejího záchodu vedla do Maple Leafs Garden a davu lidí vracející se z hokejového zápasu se rozhodly jít přes její ložnici. Nejdříve se snažila rozumně jim domluvit. Pak začala řvát. Potom vetřelce popadla a vyhodila je ze dveří. Ale dveře nikdy nezůstaly zavřené a nikdo z těch lidí, vůbec nikdo, ji nechtěl nechat na pokoji.

Vzbudila se pozdě ráno s hlavou jako střep, rozbolavělou čelistí a náladou, která nebyla o nic lepší, než když šla spát. Možná by jí pomohlo živočišné uhlí a aspirin, ale protože jí oboje už dávno došlo, spokojila se s šálkem tak silné kávy, že se jí po ní vyčítavě zkroutil jazyk.

„A jak jsem mohla *vědět*, že bude přšet?“ zabručela, mžourajíc skrz žaluzie na šedivý, nevábne vyhlížející svět. Obloha se zdála tak nízko, že by se jí mohla dotknout rukou.

Zazvonil telefon.

Vicki se otočila a zlobně na něj hleděla přes celý pokoj. Ani ho nemusela zvedat, aby věděla, že je to její matka. Její vibrace cítila až z místa, kde právě stála.

„Dneska ráno ne, mami. Prostě na to nemám sílu.“

V hlavě jí zvonilo ještě dlouho poté, co telefon utichl.

Hodinu nato zazvonil znovu.

Ani po hodině strávené v bdělém stavu se Vickiina nálada ani za mák nezlepšila.

„Řekla jsem, že *ne*, mami!“ Udeřila pěstí do kuchyňského stolu. Telefon poskočil, ale zvonit nepřestal. „Právě teď tvoje problémy poslouchat nechci a o svých ti nechci povídat už vůbec!“ Zvýšila hlas. „Můj osobní život se najednou zhroutil. Nevím, co se děje. Všechno se rozpadá. Dokážu stát na vlastních nohou. Dokážu pracovat jako součást týmu. To jsem snad už předvedla, nebo ne? Tak proč to *nestačí*?!“

Začalo to vypadat jako soutěž v hlasitosti a vytrvalosti a Vicki neměla v úmyslu nechat telefon vyhrát.

„Je tady slušná šance, že se mě Celluci chystá požádat o ruku, a ten upír, co s ním spím – o Henrym jsem ti už přece říkala, mami, nebo ne? – tak ten mě chce jako svou... svou... já vlastně *nevím*, co Henry chce. Dokážeš se s tím vypořádat, mami? Protože já teda zaručeně ne!“

Cítila, jak balancuje na hraně hysterie, ale nehodlala přestat dřív než telefon.

„Celluci si myslí, že se zlobím kvůli tomu, jak s tebou vyběhl náš drahý tatínek. Henry si myslí, že má pravdu. Normálně se proti mně spikli. Před něčím takovým jsi mě nikdy nevarovala, že ne, mami? A už vůbec nikdy spolu nemluvíme o tátovi!“

To poslední slovo se rozléhalo ve ztichlém bytě a zdálo se, že trvalo hodně dlouho, než nakonec utichlo.

Vicki si roztřeseným prstem postrčila brýle na nose. „Zítřka si s tebou popovídám, mami. Slibuju.“

Hodinu na to zazvonil telefon znovu.

Vicki zapnula záznamník a šla se projít do deště.

Když se vrátila, bylo už pozdě večer a čekalo na ni sedm vzkazů. Smazala pásku, aniž si kterýkoli z nich poslechla.

~ ~ ~

Zazvonil telefon.

Vicki se zastavila s jednou nohou ve sprše, povzdechla si a znovu na sebe hodila župan. Vítejte v pondělí.

„Už jdu, mami.“ Nemělo smysl to odkládat. Stejně si to dříve nebo později bude muset vyslechnout, tak ať je to radši dříve.

Dnes to nevypadalo tak špatně. Včerejšek byl už jen trapnou vzpomínkou na sebelítost. A zítřek, no, zítřkem se bude zabývat, až přijde.

Usadila se na jedné z kuchyňských židlí a zvedla sluchátko. „Ahoj, mami. Za ten včerejšek se omlouvám.“

„To je Victorie Nelsonová?“

Zrudly jí uši. Hlas patřil starší ženě, nervózní a upjaté, a s naprostou jistotou nešlo o její matku.

Koukej udělat na potenciálního zákazníka pořádný dojem, Vicki.
„Ehm, ano.“

„Tady Shawová. Elsa Shawová. Pracuji s vaší matkou. Setkaly jsme se minulé září...?“

„Vzpomínám si.“ Vicki přešel po zádech mráz. *Máma musí být ale pořádně našťavaná, když nutí své kolegy, aby mi volali místo ní. Tohle mě bude stát přinejmenším návštěvu.*

„Bohužel mám pro vás špatnou zprávu.“

„Špatnou zprávu?“ *Ach bože, dej, ať nechytne ten ranní vlak do Toronta. Nic víc teď nepotřebuju.*

„Vaše matka se poslední dobou necítila dobře a dnes ráno, no, přišla do práce, řekla mi, jak se s vámi pokoušela spojit, udělala kávu jako vždycky, vyšla z kanceláře doktorky Burkové a... a zemřela.“

Svět se zastavil.

„Paní Nelsonová?“

„Co se stalo?“ Vicki se slyšela, jak klade tu otázku, užasla se nad tím, jak klidně její hlas zní, a podivila se, proč se cítí tak otupěle.

„Doktorka Burková, vedoucí katedry přírodních věd – ale vždyť vy samozřejmě víte, kdo je doktorka Burková – řekla, že to bylo od srdce. Silný infarkt, povídala. Jednu chvíli tady byla a v příští minutě...“ Paní Shawová se vysmrkala. „Stalo se to asi před dvaceti minutami. Jestli pro vás můžu něco udělat...“

„Ne. Děkuji vám. Děkuji, že jste mi zavolala.“

Pokud jí paní Shawová chtěla nabídnout další projevy soustrasti nebo nějakou informaci, Vicki už ji neslyšela. Jemně položila sluchátko zpátky do vidlice a hleděla na ztichlý telefon.

Její matka byla mrtvá.

Dvě

„Doktorko Burková? Jde o číslo sedm...“

„Ano?“ Doktorka Aline Burková si přichytila sluchátko pod bradou a naškrábala podpis pod oběžník, který následně hodila do košíku označeného jako ODCHOZÍ. Přestože Marjory Nelsonová byla mrtvá sotva pár hodin, už se jí začalo papírování vymykat z rukou. S trochou štěstí se vedení univerzity přestane škrábat na zadku a sežene jí dočasnou sekretářku dřív, než ji banality akademické administrativy zcela zavalí.

„Myslím, že byste se na to měla podívat sama.“

„Pro boha živého, Catherine, na to tvoje mlžení nemám čas.“
Obrátila oči v sloup. Postgraduálové. „Ztrácíme ho?“

„Ano, doktorko.“

„Hned jsem tam.“

~ ~ ~

„Zatraceně.“ Chirurgická rukavice narazila do odpadkového koše takovou silou, až se zakymácel.

„Zase ten rozklad tkáně. Přesně jako u ostatních.“ Druhá rukavice následovala první a doktorka Burková vrhla zlobný pohled na tělo staršího muže na železném stole s otevřenou hrudní dutinou a horní částí lebky opřenou o ucho.

„No, hlavně byl už dost starý, doktorko. A nebyl v moc dobrém fyzickém stavu.“

Doktorka Burková si odfrkla. „To bych řekla. Dost mě překvapilo, že to vydržel aspoň tak dlouho.“ Když viděla, jak zdrceně se mladá žena stojící u hlavy mrtvoly tváří, povzdechla si. „To nebylo míněno jako kritika, Catherine. Odvedla jsi jako vždycky výbornou práci a v žádném případě neneš odpovědnost za odsouzeníhodné návyky subjektu z doby, kdy byl naživu. Takže teď vyjmi zbytek mechanických implantátů, zachraň co největší část sítě, dobře se ujisti, že jsou všechny bakterie mrtvé, a zahaj obvyklou proceduru likvidace.“

„Lékařská škola...“

„Samozřejmě že lékařská škola. Přece ho nemůžeme zatížit kamením a hodit do Ontarijského jezera – ačkoli musím připustit, že to nepostrádá jistou půvabnou jednoduchost, která by mi ušetřila spoustu další práce. Dej mi vědět, až bude připravený, příštích pár hodin bych měla být v kanceláři.“ Už měla ruku na klice, když se zarazila. „Co je to za rány?“

Catherine zvedla světle modré oči s rozšířenými panenkami a s prsty zabořenými do starcovy lebeční dutiny řekla: „To je číslo devět. Myslím, že se mu v tom boxu nelíbí.“

„Nemůže se mu něco líbit nebo nelíbit, Catherine. Je to mrtvé.“

Mladší žena pokrčila rameny, přijímajíc výtku, ale neochotná nechat se přesvědčit. „Takhle tam mlátí pořád.“

„No tak až skončíš s číslem sedm, sniž mu znovu přísun energie. To, co potřebujeme ze všeho nejméně, je zrychlené poškození tkání vlivem samovolného pohybu.“

„Ano, doktorko.“ Jemně vyklopila mozek na plastový ták. Ve světle baterie zářivek visící přímo nad stolem se v jeho šedozelené hmotě zaleskly nitky zlaté pavučinky. „Bude příjemné pro změnu jednou pracovat na subjektu, který mohl být předem připraven.“

Tím chci říct, že to zdržení během pokusů o uchycení bakterií jim určitě nedělá dobře.“

„To nejspíš ne,“ souhlasila se sžíravou ironií v hlase doktorka Burková a s posledním nelibým pohledem k izolačnímu boxu čísla devět vyšla pevným krokem z laboratoře.

Bušení pokračovalo.

„Kam to bude, paní?“

Vicki otevřela ústa a pak je zase zavřela. Neměla vlastně nejmenší ponětí.

„Ehm, Queen's University. Katedra přírodních věd...“ Její matku už určitě převezli. Někdo jí bezpochyby řekne kam.

„Univerzitní areál je pěkně veliký.“ Taxikář vyjel ze svého stanoviště u nádraží a odbočil na bulvár Taylora Kidda. „Máte aspoň název ulice?“

Adresu znala. Matka ji po nové budově pyšně provedla hned poté, co ji před dvěma lety otevřeli. „Je to na Obloukové ulici.“

„Hned vedle staré nemocnice, že? To najdeme.“ Bodře se na ni usmál do zpětného zrcátka. „Už jezdím s taxíkem patnáct let a ještě jsem nezabloudil. Dneska je hezky. Vypadá to, že konečně dorazilo jaro.“

Vicki zamžourala z okénka. Svítlo slunce. Svítlo už v Torontu? Nevzpomínala si.

„Na kšefty je ale lepší zima. Komu by se taky chtělo jít pěšky, když vám ten marast sahá málem až do poloviny kola, že? I když, v dubnu to ještě není tak zlé, pokud dost prší. Já vždycky říkám, jen ať prší. Zdržíte se v Kingstonu dlouho?“

„Nevím.“

„Jedete na návštěvu k příbuzným?“

„Ano.“ *K matce. Je mrtvá.*

V těch jednoslabičných odpovědích zaznělo cosi, co taxikáře přesvědčilo, že jeho zákaznice nemá náladu se s ním bavit a že další otázky by už raději klást neměl. Nechal ji tedy v relativním tichu a začal si bezhlesně pobrukovat.

Nová betonová budova katedry přírodních věd byla navržena tak, aby pokud možno ladila se staršími pískovcovými stavbami v areálu univerzity, nicméně naprostým úspěchem tento pokus korunován nebyl.

„Pokrok,“ nadhodil taxikář. Když Vicki otevřela zadní dveře, rozvázalo mu znovu jazyk tučné dýško.

„Dneska ty děcka potřebují něco víc než jen pár Bunsenových kahanů a stojan z kumavek, aby dokázaly dělat výzkum, který by měl

nějaký smysl, vidíte? V novinách dokonce psali, že jedna studentka na postgraduálu získala patent na nějaké bakterie.“

Vicki, která mu předtím podala dvacku, protože to byla první bankovka, co jí přišla pod ruku, ho ignorovala.

Když se za ní díval, jak si to rázuje po chodníku se zády rovnými jako pravítko a s taškou přes rameno, kterou držela, jako by to byla zbraň, zavrtěl hlavou a usoudil, že by nebylo moudré přát jí hezký den.

~ ~ ~

„Paní Shawová? Jsem Vicki Nelsonová...“

Drobná žena za stolem vyskočila na nohy a vztáhla k ní obě ruce. „Ach ano, samozřejmě že jste to vy. Chudinko malá, to jste sem jela celou cestu až z Toronta?“

Vicki ustoupila o krok zpátky, ale nemohla zabránit tomu, aby se její pravá ruka neocitla v drtivém sevření. Než mohla něco říct, paní Shawová zběsilou rychlostí pokračovala.

„Samozřejmě že ano. Vždyť jste zrovna byla v Torontu, když jsem vám volala, a teď jste tady.“ Trochu zahanbeně se zasmála a pustila Vickiinu ruku. „Omlouvám se. Já jen, že... víte, byly jsme kamarádky, vaše matka a já, pracovaly jsme spolu skoro pět let, a když... tedy když... byl to prostě tak... tak obrovský šok.“

Vicki zírala na slzy kanoucí z očí starší ženy a ke své hrůze si uvědomila, že nemá ani nejmenší představu, co by měla říct.

Všechna slova útěchy, která za ta léta vyslovila, aby pomohla zmírnit tisíc různých druhů žalu, všechn její výcvik, veškeré zkušenosti – nic z toho najednou nemohla nalézt.

„Omlouvám se.“ Paní Shawová zanořila ruku do rukávu a vytáhla vlhký, zmačkaný kapesník. „Vždycky, když na to pomyslím... nemůžu si pomoci...“

„Právě proto vám pořád říkám, že byste měla jít domů.“

Vicki se s vděčností obrátila k nově příchozí, jejíž klidný, odměřený tón působil na její utýrané nervy jako hojivý balzám. Žena stojící na prahu kanceláře mohla mít něco přes čtyřicet, byla menší, podsadité postavy a pod rozevřeným laboratorním pláštěm na sobě měla takřka praktickou kombinaci šedých flanelových kalhot a bílé

halenky s krajkovým lemováním. Měla rudohnědé, moderně zastřížené vlasy a na nose bohatě poprášeném pihami jí pevně seděly brýle s masivními obroučkami. Její sebedůvěra byla přímo hmatatelná i na šířku celé místnosti a Vicki navzdory všemu cítila, že na ni reaguje.

Paní Shawová si otřela nos a vrátila kapesník zpátky do rukávu. „A já vám pořád odpovídám, doktorko Burková, že nepůjdu domů, kde bych byla sama, když můžu zůstat tady, být obklopena lidmi a ještě být užitečná.“ Vicki ucítila, jak se jí kolem paže sevřely drobné prstíky. „Doktorko Burková, to je Marjoryina dcera Victorie.“

Vedoucí katedry měla vřelý, suchý stisk a potřásla jí rukou tak úsporným pohybem, že to Vicki musela ocenit.

„Jednou jsme se krátce setkaly, paní Nelsonová. Před lety, myslím, že nedlouho po vašem prvním vyznamenání. Mrzelo mě, když jsem se doslechla o té vaší retinitis. Muselo pro vás být těžké odejít z práce, kterou jste měla tak ráda. A teď...“ rozpráhla ruce. „Upřímnou soustrast za vaši matku.“

„Děkuji vám.“ Víc se snad ani říct nedalo.

„Nechala jsem její tělo převézt do márnice v Obecné. Má tam ordinaci osobní lékařka vaší matky, doktorka Friedmanová. Jelikož jsme nevěděly, kdy přesně přijedete a jak se to nakonec udělá, připadalo nám to pro všechny zúčastněné jako nejlepší řešení. Řekla jsem paní Shawové, aby vám to oznámila, ale už jste byla asi na cestě.“

Celý ten příval informací nebyl zatížen vůbec žádným emocionálním břemenem. Vicki zjistila, že čerpá energii ze síly osobnosti, která za ním stála. „Mohla bych zavolat doktorce Friedmanové z některého z vašich telefonů?“

„Zajisté.“ Doktorka Burková pokynula ke stolu. „Už byla informována a čeká, až jí zavoláte. A teď mě prosím omluvte.“ Ve dveřích se ještě jednou zastavila. „A paní Nelsonová... dejte nám prosím vědět, kdy se bude konat obřad. Rády bychom...“ Její gesto ruky zahrnuje i paní Shawovou, „se zúčastnily.“

„Obřad?“

„Za těchto okolností bývá zvykem vypravit pohřeb.“

Vicki sarkasmus takřka nezaregistrovala. Ve skutečnosti vnímala jen poslední slovo. *Pohřeb...*

~ ~ ~

„No, nevypadá, jako by spala.“ Voskově šedá bledost a naprostá nepřítomnost osobnosti, jaké přináší smrt, byly nezaměnitelné. Vicki to poznala už tehdy, když ještě jako kadetka poprvé viděla laboratoř soudní patologie, a poznala to i tentokrát. Mrtví nejsou živí. Znělo to jako cynický, černý humor, ale jak tak hleděla na tělo, které patřilo její matce, žádné lepší vysvětlení ji nenapadalo.

Doktorka Friedmanová se zatvářila poněkud pohoršeně, když znovu zakrývala prostěradlem tvář Marjory Nelsonové, ale držela jazyk za zuby. Cítila bariéry, které si Vicki kolem sebe vystavěla, ale neznala ji dost dobře na to, aby jimi dokázala proniknout. „Nebude potřeba provádět pitvu,“ řekla a pokynula pracovníkovi márnice, aby tělo odvezl. „Vaše matka poslední dobou trpěla srdeční arytmií, a když se to stalo, stála doktorka Burková prakticky hned vedle ní. Řekla, že událost vykazovala všechny známky náhlé srdeční příhody.“

„Infarkt?“ Vicki se dívala, jak se za vozíkem zavřely dveře, a odmítla se otrást v ledovém průvanu, který z márnice zavanul. „Bylo jí teprve padesát šest.“

Doktorka smutně potřásla hlavou. „To se stává.“

„Nikdy mi nic neřekla.“

„Možná vám nechtěla přidělovat starosti.“

Možná jsem ji neposlouchala. Malá identifikační místnost se kolem ní náhle začala svírat. Vicki zamířila k východu.

Doktorka Friedmanová, kterou to zaskočilo, spěchala za ní. „Koroner nemá námitek, ale pokud vy ano...“

„Žádná pitva.“ Viděla jich až příliš mnoho, než aby mohla své matce – tedy tomu, co z ní zbylo – udělat něco takového.

„Vaše matka měla předplacený pohřeb u Hutchinsonova pohřebního ústavu na Johnsonově ulici, hned vedle Portsmouthské třídy. Bylo by nejlepší, kdybyste si s nimi co nejdříve promluvila. Máte někoho, kdo by šel s vámi?“

Vicki svraštila obočí. „*Nepotřebuji*, aby se mnou někdo chodil,“ zavrčela.

~ ~ ~

„Podle dohody s vaší matkou, paní Nelsonová, Vicki... paní Nelsonová,“ – ředitel pohřebního ústavu lehce zbledl, když ho výraz ve tváři jeho klientky znovu vykázal do oblasti oslovování příjmením, nicméně podařilo se mu plynule navázat – „chtěla být pohřbena, jak nejdříve to bude možné, bez vystavování.“

„V pořádku.“

„Také chtěla být balzamována... snad tedy pozítří? To vám dá čas zveřejnit oznámení v místních novinách.“

„Znamená to tedy, že pozítří je nejbližší termín?“

Pan Hutchinson mladší polkl. Shledal, že je velmi obtížné uchovat si naprostý klid pod tak přísným pohledem. „Popravdě nikoli, mohli bychom dokončit všechny přípravy do zítřejšího odpoledne...“

„Tak to tak udělejte.“

Takovému tónu se nedalo odporovat. Podobný tón dokonce neponechával ani příliš prostoru k diskusi. „Vyhovuje vám druhá hodina odpolední?“

„Ano.“

„Co se rakve týče...“

„Pane Hutchinsone, mám za to, že má matka už zařídila naprosto vše.“

„Ano, to zařídila...“

„V tom případě,“ Vicki vstala a přehodila si přes rameno kabelku, „to uděláme přesně tak, jak si to má matka přála.“

„Paní Nelsonová.“ Rovněž se postavil a zvýšil hlas tak jemně, jak to jen dokázal. „Bez oznámení v novinách budete všechny ty lidi muset obvolat.“

Lehce jí poklesla ramena a prsty sahající po klice se roztráslly. „Já vím,“ řekla. A byla pryč.

Pan Hutchinson mladší se zhroutil do židle a promnul si spánky. „Nejtěžší věc na téhle práci,“ řekl s povzdechem palmě v květináči, „je určitě vědomí, že jim nemůžete nijak pomoci.“